

ledes i 1857 om Statsrevisionen for Finansaaet 1853—54; det er den samme Kultusminister, der har været med til at give den foreløbige eller provisoriske Finanslov af 1877. At der nu ikke er Lante om Konsekvens i denne Udtalelse af Ministeren i 1857 og saa hans Underkrift under den provisoriske Finanslov, anser jeg for at være Noget, som er selvforstaaeligt, og det er heller ikke derom, jeg vil videre udvikle mig. Men jeg siger, at det er et Exempel paa, hvor overbeviste Alle i Folkethinget stedse have været om, at der skulde være en virkelig vedtagen Finanslov, som skulde være Grundlag for Statsrevisionens Betænkning, og det er netop det, som mangler for Statsregnskabet i 1877—78, navnlig i alt Fald for den Del deraf, som gaar fra den 16de April til den 8de November. Selve § 50 i Grundloven synes mig derhos at være aldeles afgjørende. Naar det nemlig hedder, at Statsrevisionen skal paase, om Finansloven er fulgt, eller om der har været Afvigelser deraf, da maa derved være forstaaet den Finanslov, som omtales umiddelbart foran i § 49, nemlig en Finanslov, vedtagen af Rigsdagen og af Kongen. Men den foreløbige Finanslov af 1877 er ikke vedtagen af Rigsdagen, og derfor er det i det Mindste Hvertallets bestemte Mening, at denne foreløbige Finanslov ligesaa lidt som isøvrigt ogsaa de tilhørende midlertidige Love kan danne noget virkelig grundlovsmaessigt Grundlag for et Statsregnskab, og at altsaa allerede af den Grund Statsregnskabet ikke bør kunne passere. Et Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), som jo er enig i den Udtalelse, jeg her har fremsagt, mener, at det er en Fornødsag at sige, at et Statsregnskab ikke er grundlovsmaessigt eller ikke kan passere. Efter min Opfattelse er den Beslutning, som Grundlovens § 50 kræver af Rigsdagen om ethvert Statsregnskab, en virkelig Realitetsbeslutning, saavist som en Kvittering er en virkelig Realitetsgjerning. Naar jeg kvitterer et Regnskab, frariger jeg mig alle Krav i Anledning af dette Regnskab, og det er noget meget Mere end formaliter at anerkjende Regnskabet for muligvis at være rigtigt. Jeg kan derfor ikke slutte mig til det ærede Medlem i den Betragtning, at en saadan Decharge, som Folkethinget eller Rigsdagen i det Hele skal give Ministeriet, er en Fornødsag.

Naar Halvdelen af Statsrevisionen og derefter Hvertallet i Udvalget indstillter, at Statsregnskabet ikke kan passere, opstaar der jo selvfølgelig det Spørgsmaal, navnlig i et saa seerent Tilfælde som det foreliggende, hvad der skal forstaaes ved det Udtryk: „kan ikke passere“. Et æret Medlem af Hvertallet har forsløgt i nogle Bemærkninger i Betænkningen at forklare dette Udtryk. Jeg vil egentlig ikke modsig disse Bemærkninger Rigtighed; men jeg lægger mest Vægt paa i saadanne Spørgsmaal som det foreliggende at have Autoriteter, der ikke ere tilstede i Folkethinget, og som sælgelig ikke ere Parter i Sagen, og som derfor ikke af Ministeriet kunne anlages for Partisthed i dette Spørgsmaal. Af saadanne Autoriteter kan jeg paavise flere under Forhandlingerne her i Salen tidligere angaaende Statsregnskaberne. Der er saaledes af den ærede nuværende Kultusminister i Regnskabet for 1858—59 gjort en hel Række Indstillinger til Rigsdagen om ikke at lade forskellige Dele af Theatrets Regnskab passere og med ham af Hvertallet af Revisionen, som dengang bestod af ham, Balthazar Christensen og Westfely imod et Mindretal, Procurator Petersen til Overgaard, valgt af Landstinget. Da denne Revisionsberetning var til Behandling her i Hinget, udtalte tre af det derom nedsatte Udvalgs Medlemmer sig om, hvad der forstaaes ved Udtrykket: „Kan ikke passere“. Disse tre Medlemmer vare Fommesbech, S. A. Hansen og Tscherning, tre Mænd altsaa, som jeg med Hensyn til saadanne Præcedentser vel nok tør kalde Autoriteter. De to af dem, nemlig S. A. Hansen og Tscherning, udtalte da som deres Formening, at „Indstillingerne fra Revisionen bør anbefales, uden at det derved anses afgjort, at Ansvar skal gjøres gjældende, idet Bølsbet senere vil kunne søges bevilget ved Tillægsbevilling og saaledes komme under Rigsdagens Afgjørelse i den korrekteste Form“. Disse to Mænd tillægge altsaa en Indstilling om, at to Poster under Theatrets Regnskab ikke kan passere, den Betydning, at deri ligger, at Ansvar ikke absolut skal gjøres gjældende, men at det kan gjøres gjældende, eller at Samtykke, Inddemnit, kan indhentes ved en Tillægsbevilling. Om to andre Poster siger et Hvertal, som er fremstaaet der, at Fommesbech har sluttet sig til de to nævnte Mænd; at det tiltræder, hvad disse som Mindretal have udtalt om